

Dies de frontera

Vicenç Pagès

A l'escola, la Teresa havia après a escriure unes lletres grans i arrodonides. No calia ser grafòleg per adonar-se que no amagava cap trauma. A l'institut, en canvi, no va tardar a adoptar una lletra de metge psicòtic que alguns professors es prenien com una ofensa personal. Durant l'educació secundària, la Teresa va mostrar un cert temperament. Trobava els professors venerables o odiosos, i molt més importants que les matèries. Mantenia una esfera de relacions prou àmplia, si bé es mostrava més interessada en els afers antisocials (els termes que utilitzaven els tutors per parlar amb la seva mare). La Vero, la seva amiga molt amiga, l'havia introduïda en el cercle de brètols simpàtics i li havia fet classe sobre nedar i guardar la roba. Però la Teresa no n'acabava d'aprendre. Vivia les relacions amb passió i s'enfonsava quan s'acabaven. Cada vegada tardava menys a refer-se, però.

La creativitat de la Teresa era estèril, de vegades contraproductiu, ja que l'aplicava a àmbits que no la valoraven. Els professors sostenien que no posseïa capacitat d'anàlisi, ni de crítica. La professora d'art li exigia que expliqués el que sentia davant de peces concretes, però ella no se'n sortia malgrat que (o potser perquè) li interessaven totes les obres d'art, sobretot les que no comprenia.

(p. 46)